

SECRETARIATUL GENERAL AL GUVERNULUI
DEPARTAMENTUL PENTRU RELAȚIA CU PARL.
B-dul Primăverii nr. 22, sector 1, București. Tel: 0213143400 int.2

[Signature]

parlament@gov.ro

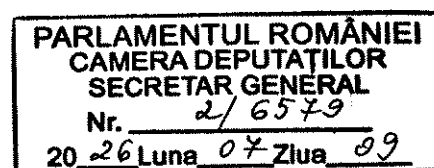
Nr. 8299/2026

06-07-2026

Către: **DOAMNA IOANA BRAN - VOINEA**
SECRETARUL GENERAL AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

Ref. la: punctele de vedere ale Guvernului aprobate în ședința Guvernului din data de 02 iulie 2026

STIMATĂ DOAMNĂ SECRETAR GENERAL,

Vă transmitem, alăturat, în original, **punctele de vedere ale Guvernului** referitoare la:

1. *Proiectul de Lege pentru completarea Legii nr. 192/2006 privind medierea și organizarea profesiei de mediator, precum și pentru completarea art. 2 din Legea nr. 51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat (Bp. 237/2025, Plx. 400/2025);*
2. *Propunerea legislativă privind stabilirea competenței de investigare a infracțiunilor săvârșite de judecători și procurori (Plx. 193/2026);*
3. *Propunerea legislativă privind siguranța alimentării cu apă a populației în situații de criză (Bp. 701/2025, Plx. 165/2026);*
4. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 360/2023 privind sistemul public de pensii (Bp. 177/2026, Plx. 475/2026);*
5. *Propunerea legislativă privind regimul juridic al identificării, deținerii, circulației și prevenirii faptelor ilicite referitoare la ambarcațiuni de agrement și motoare de ambarcațiuni (Bp. 169/2026, Plx. 459/2026);*
6. *Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2022 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Legii nr. 304/2022 privind organizarea judiciară (Plx. 194/2026).*

Cu deosebită considerație,

NINI SĂPUNARU

SECRETAR DE STAT

PRIM MINISTRU

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție și în temeiul art. 25 lit. (b) din *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul Administrativ*, Guvernul României formulează următorul:

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă privind SIGURANȚA ALIMENTĂRII CU APĂ A POPULAȚIEI ÎN SITUAȚII DE CRIZĂ*, inițiată de domnul deputat afiliat PSD Lucian – Nicolae Andrușcă (Bp. 701/2025, Plx 165/2026).

I. Principalele reglementări

Prin prezenta inițiativă legislativă se preconizează stabilirea unui cadru legal minimal pentru garantarea continuității alimentării cu apă potabilă și menajeră în situații de criză, fără instituirea unor obligații financiare asupra bugetelor locale, județene sau asupra tarifelor percepute populației în primii 3 ani de la intrarea în vigoare, urmând ca obligațiile prevăzute de prezenta lege să se implementeze prioritar din fonduri europene și programe naționale nerambursabile.

II. Observații

1. Conform prevederilor art. 6 din *Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, soluțiile pe care le cuprinde un

proiect de act normativ trebuie să fie temeinic fundamentate, luându-se în considerare cerințele corelării cu ansamblul reglementărilor interne.

Mai mult, potrivit prevederilor art.16 din legea menționată anterior, în procesul de legiferare este interzisă instituirea acelorași reglementări în două sau mai multe acte normative, iar în cazul existenței unor paralelisme legislative, acestea trebuie înlăturate prin abrogare sau prin concentrarea materiei în reglementări unice.

În acest context, precizăm faptul că propunerea legislativă conține reglementări interdisciplinare, însă nu face corelările necesare în materia evenimentelor legislative, așa cum sunt prevăzute de *Legea nr. 24/2000*. Această observație vizează inițiativa legislativă în ansamblul ei, dar în special art. 1, 3, 4 și 6 din cuprinsul acesteia.

De asemenea, în conținutul propunerii legislative sunt menționate atribuții deja reglementate în cadrul altor acte normative, existând astfel competențe de aceeași natură, ceea ce creează paralelism legislativ, în lipsa unor norme de derogare/exceptare/abrogare.

În acest sens, semnalăm unele neclarități privind obligațiile instituționale și suprapuneri de atribuții între operatorii de alimentare cu apă, autoritățile administrației publice centrale/locale și structurile de management cu atribuții în domeniul situațiilor de urgență.

Astfel, în conformitate cu prevederile art.10 alin. (2) din *Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările și completările ulterioare*, reglementările tehnice cuprind prevederi privind proiectarea și execuția construcțiilor, eficiența energetică în clădiri, inspecția tehnică în exploatare a echipamentelor și utilajelor tehnologice, precum și a instalațiilor pentru construcții, cerințe și nivele de performanță la produse pentru construcții, exploatarea și intervenții în exploatare la construcții existente, precum și postutilizarea construcțiilor, a căror aplicare este obligatorie în vederea asigurării cerințelor fundamentale aplicabile construcțiilor. Aceste reglementări se aprobă prin ordin al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

În plus, formularea prevederilor propuse este echivocă (în sensul în care există trimiteri, fără a se menționa expres norma de trimitere), lipsește definirea unor termeni utilizați, sunt modificate competențe, atribuții și obligații, deși acestea sunt stabilite inclusiv prin legi organice. De exemplu, art.8 are formulări eliptice, nu prevede căror norme se supune regimul sancționator propus și nici cine are competențe de constatare și sancționare a presupuselor fapte.

În acest context, subliniem faptul că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative¹, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate - care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist - să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat.

De asemenea, conform dispozițiilor art. 8 alin. (4) teza întâi din *Legea nr. 24/2000*, „*textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce*”, iar potrivit art. 36 alin. (1) din aceeași lege, „*actele normative trebuie redactate într-un limbaj și stil juridic specific normativ, concis, sobru, clar și precis, care să excludă orice echivoc, cu respectarea strictă a regulilor gramaticale și de ortografie*”.

Amintim că, prin lipsa de claritate și precizie a normelor preconizate, care ar genera confuzii în interpretarea/aplicarea acestora, se pot crea și premisele unor vicii de neconstituționalitate prin raportare la *principiul constituțional al legalității* (art.1 alin. (5) din *Constituție*).

2. Precizăm faptul că art.1 din propunerea legislativă face referire la instituirea cadrului legal pentru garantarea continuității alimentării cu apă potabilă și menajeră în situații de criză, fără a specifica în ce constau potențialele situații de criză și fără să menționeze actele normative care reglementează domeniul vizat.

Propunerea legislativă urmărește reglementarea exploatării sistemelor de alimentare cu apă în situații de criză, inclusiv a investițiilor necesare. Menționăm faptul că Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor (MMAP) nu are atribuții în ceea ce privește dezvoltarea și/sau exploatarea sistemelor de alimentare cu apă.

În acest sens, în conformitate cu prevederile art.2 alin. (1) din *Legea serviciului de alimentare cu apă și de canalizare nr.241/2006*, cu *modificările și completările ulterioare*, serviciul public de alimentare cu apă și de canalizare se înființează, se organizează și se gestionează sub conducerea, coordonarea, controlul și responsabilitatea autorităților administrației publice locale.

Astfel, raportat la sfera de reglementare, considerăm că demersul legislativ propus de inițiator ar fi trebuit materializat printr-un proiect de act normativ pentru modificarea și completarea *Legii nr.241/2006*, și nu prin instituirea unui cadru normativ distinct.

¹ A se vedea Decizia Curții Constituționale nr. 1/2012 publicată în 23 ianuarie 2012.

3. Referitor la art. 2 din cuprinsul propunerii legislative, definițiile prezentate trebuie completate atât din punct de vedere al termenilor definiți, cât și din punct de vedere al definițiilor existente. De exemplu, definiția termenului „*sursă alternativă*” trebuia să cuprindă nu doar o enumerare a tipurilor de surse alternative, ci și a modului/scopului utilizării acestora, iar definiția termenului „*situație de criză*” trebuia să se refere și la imposibilitatea asigurării continue a cantității de apă, nu numai la calitatea apei.

În ceea ce privește utilizarea noțiunii de „*situație de criză*”, semnalăm faptul că proiectul de act normativ folosește termeni și concepte specifice managementului situațiilor de urgență, fără a asigura o corelare clară cu legislația incidentă în vigoare, în special cu actele normative care reglementează Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență.

Astfel, definirea situației de criză de la art. 2 lit. a), din propunerea legislativă, ca fiind „*orice eveniment care face imposibilă furnizarea apei în parametri legali*” nu este de natură a adăuga claritate normei, ci dimpotrivă folosirea sintagmei „*orice eveniment*” creează un spectru generalist ce poate da naștere unor interpretări contradictorii din partea instituțiilor/entităților cu atribuții în domeniu.

Totodată, la art. 2 lit. d) din propunerea legislativă se definește sintagma „*responsabilitate partajată*”, fiind astfel indicate patru entități responsabile în ceea ce privește cooperarea pentru continuitatea alimentării cu apă, fără însă a menționa, în mod clar, atribuțiile fiecăreia în parte.

4. Semnalăm faptul că soluțiile juridice propuse la art. 3 alin. (2) și (4) ce vizează obligațiile operatorilor de apă din prezenta inițiativa legislativă, respectiv „*implementarea obligațiilor prevăzute de prezenta lege se realizează exclusiv din fonduri europene nerambursabile, programe de mediu și programe de reziliență climatică*” (programe naționale nerambursabile), și „*Operatorii nu pot include costurile generate de prezenta lege în tarifele percepute populației în primii 3 ani*”, intră în contradicție cu dispozițiile:

- art. 35 alin. (2) din *Legea nr. 241/2006*, respectiv: „*În cazul în care proiectele de investiții în sistemele de alimentare cu apă și de canalizare se dezvoltă prin fonduri publice asigurate, integral sau în parte, de la bugetul de stat și/sau din fonduri nerambursabile, finanțarea serviciului se face prin aplicarea de către operator a prețului/tarifului unic și a strategiei tarifare, care se fundamentează în conformitate cu Metodologia de analiză cost-beneficiu pentru investițiile în infrastructura de apă, aprobată prin hotărâre a Guvernului*”;

- art. 3.4.4.2 din *Metodologia de analiză cost-beneficiu pentru investițiile în infrastructura de apă, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 677/2017, cu modificările și completările ulterioare*, potrivit cărora contribuția minimă a utilizatorilor (tariful) va fi stabilit la un nivel de recuperare a costurilor operaționale de exploatare (OPEX) și a proporției de amortizare (redevența aferentă investițiilor realizate), prin îndeplinirea condiției: $OPEX + X\%$ amortizare, unde $X\%$ reprezintă procentul de amortizare în orice an, care se anticipează să crească de la an la an pe o bază substanțial liniară;

- art. 36⁵ alin. (1) din *Legea nr. 241/2006*, potrivit cărora nivelul anual al redevenței, calculat ca echivalent al amortizării patrimoniului public, nu poate fi mai mic decât nivelul anual al redevenței incluse în preț/tariful unic din ultimul an al strategiei de tarifare precedente sau, după caz, în fișa de fundamentare precedentă, redevență care trebuie stabilită cel puțin la nivelul serviciului datoriei aferent împrumuturilor pentru finanțarea/cofinanțarea proiectelor de investiții.

Tot cu privire la art. 3, semnalăm o neconcordanță între alin. (2) care prevede că implementarea obligațiilor din prezenta propunere se realizează exclusiv din fonduri europene nerambursabile, programe de mediu și programe de reziliență climatică, și alin. (3), care prevede că „*în lipsa finanțărilor externe, implementarea se face etapizat [.....]*”. Astfel, pe de o parte, nu reiese dacă finanțarea implementării acestor obligații se realizează exclusiv din fonduri externe, iar, pe de altă parte, nu reiese dacă etapizarea implementării depinde de caracterul finanțării.

Menționăm că importanța clarificării acestor aspecte rezultă inclusiv din perspectiva certitudinii și realității sursei de finanțare avute în vedere la elaborarea propunerii, conform celor arătate mai sus.

5. Cu privire la art. 3 alin. (3) și (5), respectiv art. 6, nu se justifică utilizarea sintagmei „*maximum*”, în conformitate cu prevederile art. 8 alin. (4) din cuprinsul *Legii nr. 24/2000*.

6. Referitor la art. 3 alin. (4), este neclară modalitatea de calcul a tarifelor afectate de costuri. În același sens, nu este precizat momentul de la care începe să curgă termenul de 3 ani, acesta nefiind corelat cu prevederile art. 1 din cuprinsul prezentei inițiative legislative.

7. Semnalăm faptul că la art. 3 și 5 din cadrul inițiativei legislative este menționat *Planul de Continuitate*, termen care nu este definit și căruia nu i se specifică structura și conținutul.

Astfel, proiectul de act normativ instituie obligația elaborării unui „*Plan de Continuitate*”, fără a preciza elementele minimale de conținut ale acestuia și nici modul de integrare a planului în sistemul existent de planificare pentru situații de urgență. Astfel, semnalăm faptul că lipsa unei structuri-cadru poate conduce la abordări neunitare și la dificultăți în evaluarea caracterului operațional al documentului.

De asemenea, inițiatorul menționează că „*Planul de Continuitate*” se păstrează la nivelul operatorului și se pune la dispoziția autorităților doar la cerere, fără a fi reglementat un mecanism de avizare sau aprobare, fără a fi clar regimul juridic al planului, inclusiv sub aspectul responsabilității instituționale și al corelării cu planurile și structurile de răspuns existente.

8. Cu privire la art. 4, semnalăm faptul că alin. (1) se află în dezacord cu prevederile art. 38 alin. (1) din *Legea nr. 24/2000* în ceea ce privește caracterul dispozitiv al textelor cuprinse în acte normative, deoarece din formularea actuală, nu reiese care este conduita impusă destinatarilor de acest text normativ. Totodată, în ce privește alin. (2), apreciem că indicarea modalităților prin care se realizează punerea la dispoziție a spațiilor pentru rezervoare sau puncte de distribuție era necesară pentru respectarea cerințelor de claritate și previzibilitate ale normei propuse.

Totodată, apreciem că prevederile art. 4 alin. (3) din propunerea legislativă intră în contradicție cu dispozițiile *Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu modificările și completările ulterioare*, și cele ale *Hotărârii Guvernului nr. 1491/2004 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind structura organizatorică, atribuțiile, funcționarea și dotarea comitetelor și centrelor operative pentru situații de urgență, cu modificările și completările ulterioare*, în sensul în care, prin hotărâri ale comitetelor pentru situații de urgență, pot fi stabilite obligații administrative în sarcina tuturor instituțiilor responsabile.

Mai mult decât atât, folosirea termenului „*suplimentar*” semnifică existența unor obligații administrative principale care, de altfel, nu sunt evidențiate în cuprinsul propunerii, aspect care conduce la lipsa de claritate a normei.

9. Supunem atenției faptul că formularea textului art. 7 din proiect poate genera interpretări neunitare, în condițiile în care se face referire la „*forță majoră certificată de ISU*”, exprimare neclară și care nu este corelată cu atribuțiile legale ale inspectoratelor județene pentru situații de urgență, cu atât mai mult cu cât Camera de Comerț și Industrie a României este

singura organizație care are ca atribuție emiterea avizelor de existență a cazurilor de forță majoră².

Totodată, considerăm că nu este clară procedura prin care Inspectoratul General pentru Situații de Urgență certifică existența unei situații de forță majoră, având în vedere inclusiv condițiile prevăzute pentru existența acestei situații de art. 1351 alin. (2) din *Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, cu modificările și completările ulterioare*, care constituie drept comun în materie.

10. Referitor la art. 8 din inițiativa legislativă, precizăm faptul că acesta stabilește o serie de sancțiuni doar în sarcina operatorilor, fără însă a evidenția regimul juridic al sancțiunilor ori instituțiile abilitate în constatarea faptelor de natură contravențională. Apreciem ca fiind inoportune aceste prevederi, deoarece nu există o corelație cu definiția de la art. 2 a termenului *"responsabilitate partajată"* (care implică responsabilități pentru mai multe entități/autorități/instituții).

Menționăm că, pentru asigurarea eficacității normelor sancționatorii, ar fi fost necesară clarificarea laturii obiective, respectiv a conduitei care atrage aplicarea sancțiunilor. Spre exemplu, la art. 8 lit. a), se prevede aplicarea de sancțiuni pentru *„neelaborarea Planului de Continuitate”*, însă nu este prevăzut un termen de elaborare al acestuia, astfel că este neclar la ce moment sunt întrunite condițiile impuse de norma de sancționare.

Similar, la art. 8 lit. b) se prevede aplicarea de sancțiuni pentru *„neinformarea populației”*, fără a se prevedea care sunt aspectele cu privire la care populația nu a fost informată, respectiv fără a fi detaliate modalitățile de informare a populației.

11. Referitor la art. 9 din proiectul de act normativ propus, nu se justifică menționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor în cuprinsul acestuia, întrucât această instituție nu are atribuții privind normele metodologice în domeniul alimentărilor cu apă.

De altfel, din conținutul art. 9 nu reiese natura și scopul/obiectul normelor de aplicare (respectiv tipul de act ce urmează a fi emis în acest sens) și nu sunt identificate legal instituțiile care vor emite normele de aplicare.

Astfel, art. 9 al inițiativei legislative precizează că Direcția de Sănătate Publică poate emite norme metodologice, ori acest lucru nu este posibil, deoarece direcțiile de sănătate publică județene și a municipiului București nu au competențe în elaborarea de acte normative.

² Art. 4 lit. j) din *Legea nr. 335/2007 a camerelor de comerț din România, cu modificările și completările ulterioare*.

Tot cu privire la art. 9, apreciem ca ar fi fost necesară completarea termenului prevăzut cu momentul de la care acesta începe să curgă, precum și detalierea conținutului normelor metodologice și tipul de act prin care vor fi aprobate, deoarece această normă constituie temeiul la nivel primar al adoptării normelor metodologice.

12. În urma analizării reglementărilor propuse, precizăm că situațiile de criză sunt deja reglementate la nivel primar și secundar, în conformitate cu cel puțin următoarele acte normative:

- *Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 21/2004 privind Sistemul Național de Management al Situațiilor de Urgență, cu modificările și completările ulterioare;*

- *Ordonanța Guvernului nr. 7/2023 privind calitatea apei destinate consumului uman, aprobată cu modificări prin Legea nr. 96/2024;*

- *Legea apelor nr. 107/1996, cu modificările și completările ulterioare;*

- *Ordinul ministrului sănătății, ministrului mediului, apelor și pădurilor și ministrului dezvoltării, lucrărilor publice și administrației nr. 2721/2551/2727/2022 privind aprobarea Cadrului general pentru planurile de siguranță a apei, precum și pentru stabilirea responsabilităților autorităților competente și ale producătorilor și/sau distribuitorilor de apă privind întocmirea, evaluarea și avizarea planurilor de siguranță a apei, cu modificările și completările ulterioare.*

- *Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 132/2007 pentru aprobarea Metodologiei de elaborare a Planului de analiză și acoperire a riscurilor și a Structurii - cadru a Planului de analiză și acoperire a riscurilor.*

13. Menționăm că, potrivit dispozițiilor art. 35 alin. (3) din *Legea nr. 241/2006, Strategia tarifară* prevăzută la alin. (2) se elaborează de către unitatea administrativ-teritorială/asociația de dezvoltare intercomunitară pentru o perioadă de minimum 5 ani, se actualizează ori de câte ori este necesar și se aprobă prin hotărâre a autorității deliberative a unității administrativ-teritoriale sau, după caz, prin hotărâre a adunării generale a asociației de dezvoltare intercomunitară, având ca scop serviciul de alimentare cu apă și de canalizare, în baza mandatului special primit de la toate unitățile administrativ-teritoriale membre în care operatorul/operatorul regional prestează serviciul de alimentare cu apă și de canalizare.

Strategia tarifară constituie condiție de finanțare a proiectelor de investiții în infrastructura de apă, realizate din fonduri publice acordate de la bugetul de stat și/sau din fonduri nerambursabile, fapt pentru care neinclusiunea în tarif, conform propunerii inițiatorului, a costurilor de exploatare aferente investițiilor generate de lege, conduce la neîndeplinirea condiției de finanțare a proiectelor de investiții preconizate a fi finanțate din fonduri europene nerambursabile și/sau din fonduri publice asigurate de la bugetul de stat, iar inițiativa legislativă rămâne, practic, fără obiect.

Față de acestea, rezultă fără echivoc că domeniul care se dorește a fi reglementat prin propunerea legislativă este unul complex, care necesită o abordare care să acopere corespunzător întreg spectrul relațiilor juridice vizate.

14. Semnalăm că prevederile inițiativei legislative încalcă dispozițiile *Legii nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare*, în ceea ce privește modul de stabilire a veniturilor destinate activităților vizate, precum și reglementările privind piața concurențială și modalitatea de stabilire a prețurilor reglementate. De altfel, în *Expunerea de motive* a propunerii legislative, nu este realizată o analiză a necesarului de finanțare pentru asigurarea surselor alternative de apă și a disponibilității surselor de finanțare externă.

Astfel, considerăm că ar fi fost necesară corelarea prevederilor propuse în cadrul inițiativei legislative și cu *Legea nr. 249/2006 privind reziliența entităților critice*, având același obiect de reglementare cu inițiativa legislativă supusă analizei, potrivit căreia alimentarea cu apă potabilă este un serviciu esențial;

De asemenea, învederăm faptul că soluția finanțării elaborării *Planului de Continuitate*, precum și constituirea surselor alternative și a rezervelor operaționale din cuprinsul propunerii legislative atrage majorarea cheltuielilor bugetare, la adoptarea măsurilor legislative preconizate fiind necesară și stabilirea sursei de finanțare în condițiile *Legii fundamentale*, în conformitate cu prevederile de la art. 138 alin. (5).

Apreciem că aplicarea prevederilor inițiativei legislative ar putea conduce la un impact negativ asupra bugetului consolidat.

În acest context, menționăm că Guvernul are obligația de a conduce politica fiscal-bugetară în mod prudent pentru a gestiona resursele, obligațiile bugetare și riscurile fiscale, iar adoptarea inițiativei legislative ar influența negativ ținta de deficit bugetar, stabilitatea macroeconomică și ratingul de țară în relația cu organismele financiare internaționale.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei inițiative legislative.**

Cu stimă,

Ilie Gavril BOLOJAN

PRIM-MINISTRU

Domnului deputat Sorin – Mihai GRINDEANU

Președintele Camerei Deputaților